

Budapestre vonatkozó hírcikkek

S

Siró György

Cím: Lefutották a Rákosi-díjat

Forrás:

Az Újság

Prp.

(Hely)

1920. 11. 30

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Osztályozás

Tárgy

798.4

Hely

Idő

"1920"

Személy

Lefutották a Rákosi-díjat.

Mit nekünk pénzlebélyezés, valuta-krach, megélhetési gondok, hónap vége! Tavasz van újra, az ibolya kibúj a föld alól, nemsokára megjelennek az orgonabokrok virágfürtöcskéi is és Alagon a Rákosi-díjra, az év első nagy erőpróbájára talán tíz telivért is felnyergelnek. Az is hunyuzt, a ki otthon marad.

Az öreg sportsman szombat délelőtt felébredt négy és fél havi téli álmából, megrázta magát, mint a medve, mikor kimászik a barlangjából és óvatosan, előrevigyázva tanulmányozni kezdte a vonatok vasárnapi indulási idejét.

Az első vonat, mely még féltizenkettő előtt indul, bizonyára üres lesz. Azzal megyek.

Gondolta és tett is e szerint. De, a ki hippológus, a ki szereti a viritó dresszek sikamlóságát a zöld gyepen, mind óvatos és mind előrelátó és valamennyien az első vonat indulása előtt érkeztek meg a nyugati pályaudvar üvegtejete alá. A hosszú vagonkigyó nem is bírta befogadni őket, a második, a harmadik se.

A negyedik vonat azonban, melyre jómagammal együtt a legüstábbak kerültek, már nem volt éppen tulzsfolt, természetesen alagi mértékkel mérve és léposbírói csak elvéve szedegették le derék karhatalmaink a buzgó lóutódókat, mint gondos kertészek a rohadt gyümölcsöt a fáról.

Egy-kettőt nyög a rozszant lokomotív és lassan-lassan gurulunk is Mekka felé. A kocsiban pedig, akárcsak vadásztársaságban falatozás közben, megindul a régi mese:

— Vagy tíz éve lehetett, éppen a Rákosi-díj napján. A 9-es volt a favorit a harmadik futamban. Megraktam öt forinttal. Nagy pénz volt akkor. Hát a start előtt észreveszem, hogy a totonél 6-os tickettet adtak. Jaj, de be voltam gyűllödvé. Elindulnak a lovak...

— És a 6-os nyerte meg a versenyt... — vágnak közbe öten is egyszerre.

— Bizony, azóta se nyertem annyi pénzt!

Az alagi versenytér korlátai között szorong a sok nép, akárcsak egy közúti villamos belsejében. A tribünökön fej fej mellett, a nyergelőnél, mázsáló körül ugyan úgy. A totalizátorbódék előtt hosszú sorban az emberek hogy akármelyik krumplosztó bolt megrigyelhetné. Azt a néhány kis halványzöld füszálat, mi kimerészkedett az első csalogató napsugárra, jaj de hamar letaposták és verik fel a port. Alag homokját. Fojtó levegő,

nem éppen ápolat testek kigőzölgése, piszok, tülekedés. Elegancia, finomság, tavaszi toilették, zsakettek, fényes czilinderek hová tűntetek? Bizony, bizony visszasírjuk a régi, elavult, annyit szidott pesti pályát, a kisebb közönséget, a jobb modort.

Most az a boldog, ki valahogyan, hallatlan küzdelem árán tikettet szorongathat a markában. Arról, hogy a versenyek lefutásából lásson is valamit, szó sem lehet. Akárhová is kapaszkodik, csak az előtte nyüzsgők hátában, fejében gyönyörködhetik. Az eseményekre azonban bizonyos jelekből következtethetünk. A berregő csengettyű-szó jelenti a startot. Ha hirtelen fájoán felhőrdül a tömeg, egy a favorit elbukott. Mikor a lárma erősen megnövekszik, akkor a finist lovagolják. Mikor pedig a bírói páholy mellett felroppenek a nyerők számai, akkor tudjuk, hogy ismét veszítettünk.

Ideges feszültség előzte meg a Rákosi-díjat. A *Geist-cmlékversenyben*, mely közvetlen előtte került dülőre, *Quargel*, *Eddinger* őrnagy ménje, a *Jankovich-memorial* egyik favoritja, csufosan elbukott. Fáradtan, unottan vette az akadályokat és a czélbíró előtt már lovasa, a derék *Tam* nélkül galoppozott el. Az egek ura legyen irgalmas a szegény játékosoknak!

A Rákosi-díj parádéján tíz kényes telivér léptetett el a tribünök előtt. Ragyogó szőrükön megtört a tavaszi napsugár. Hátukon gubbaszkodva a zsekék, uj, fényes dresszekben. Csak *Lányi Kornél* ur volt takarékos és tiltette tavalyi elázott ingben *Billikomja* nyergébe a kis *Hausert*. A színek pedig majdnem mind ismeretlenek. Mennyit kell majd tanulnunk, míg megjegyezzük a sok új futató uraság jelvényeit. Szinte jól esik a szemnek egy-egy régi ismerős, a *Rothschild*, az *Ószi*-dressz.

A start hamar sikerül, a lovascskák nekirugaszkodnak és mindjárt az első gátnak eltörrik felső léczét. De baj azért nem történik, galoppoznak tovább. Elöl a rossz *Sinnfein*, a legszélsőbb outsider, leghátul a játékosok reményeége, a nagyszerű *Antagonist*.

— *Antagonist* lusta és nehezen melegedő ló, — magyarázzák a tudósok — de ha felmelegszik, megessi a társaságot.

De bizony *Antagonist* nem melegedett fel és a czélbíró előtt elcitol végig vezetve *Sinnfein* ugratott el elsőnek biztosan, majdnem három hosszal. A mezőny leggyengébb lova, minden mult, minden előzetes remény nélkül. Általános elképés, mely csak fokozódik, mikor megtudjuk a kvótát:

Budapest főváros házinvomdáia 1919
10: 1868.

Óh, lóutódomány, óh papírforma! Utólag természetesen kisütik, hogy a mezőnyben 6 volt az egyetlen *Slieve Gallion*-ivadék és ezek mindig jó ugrók. De természetesen mindez csak utólag derül ki.

A Rákosi után már nincs is sok keresni valónk Alagon. Ujra egy futam, hol lemarad a favorit és egy huszonhatos mezőny. A közönség vad nekibuzdulással ismét megpróbálja a szerencsésjét. A totalizátornél elkeseredett tülekedés, veszekedés, kibálás.

— Oldalról ne adjanak ki jegyeket! Gyertünk! Gyertünk!

A hivatalnokok még ügyetlenek, bajlódnak a sok postapénzzel, a gépek is elromolnak folytonosan.

— Oldalról ne adjanak tickettet!

Végre megkapjuk a kis kartonlapocskát. Szaladunk vele a máris teli vonathoz. Ott is megtudjuk majd, hogy vesztettünk. Meg is tudtuk.

Kikutatjuk zsebeinket és szedegetjük össze az értéktelen fehér és piros czédulácskákat. Ki velük az induló vonat ablakán.

— Ejnye, ejnye, rosszul indul ez az esztendő.

Siró György.